2. Et krav er omfattet af konventionens anvendelsesområde, når dets egentlige genstand vedrører et område, som falder ind under konventionen, også selv om kravet er accessorisk i en sag, der som følge af sin genstand falder uden for konventionens anvendelsesområde.

3. Ved afgørelsen af spørgsmålet, om en retsafgørelse falder ind under konventionens anvendelsesområde, er det uden betydning, om den har karakter af en foreløbig eller endelig afgørelse.

4. Konventionen finder anvendelse dels på fuldbyrdelse af en afgørelse om et foreløbigt retsmiddel, som er truffet af en fransk ret i en skilsmissesag, og hvorved en af parterne tillægges et månedligt underholdsbidrag, dels på en midlertidig månedlig kompensationsydelse, som ved en fransk skilsmissedom er tillagt den ene part i henhold til artikel 270 ff i den franske Code civil.

I sag 120/79

angående en anmodning, som i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, af Bundesgerichtshof er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

LUISE DE CAVEL, FØDT BRÜMMER, Hügelstraße 116, Frankfurt am Main,

rekvirent og appellant in »Rechtsbeschwerde«-sagen,

og

JACQUES DE CAVEL, Flughafenbereich-Ost, Gebäude 124-2040, Frankfurt am Main,

rekvisitus og indstævnt i »Rechtsbeschwerde«-sagen,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 1, stk. 1, og artikel 5, nr. 2, i Konventionen af 27. september 1968 (EFT L 304, 1978, s. 17),

afsiger

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af præsidenten H. Kutscher, dommerne J. Mertens de Wilmars og Mackenzie Stuart,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og de argumenter, der er fremsat under den skriftlige forhandling, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

I tilknytning til en skilsmissesag mellem parterne i hovedsagen pålagde afdelingen for ægteskabssager ved Tribunal de grande instance de Paris ved kendelse af 18. maj 1977 Jacques de Cavel at betale sin ægtefælle et underholdsbidrag på 3 000 FF pr. måned under skilsmissesagen.

På hustruens begæring forsynede retsformanden for Landgericht Frankfurt am Main den 20. december 1977 kendelsen med fuldbyrdelsespåtegning. Denne afgørelse blev den 2. maj 1978 ændret af appelinstansen, Oberlandesgericht Frankfurt am Main, med den begrundelse, at den franske rets afgørelse var et foreløbigt retsmiddel i tilknytning til en skilsmissesag og derfor måtte betragtes som afsagt i en sag om fysiske personers retlige status, der ifølge artikel 1, stk. 2, nr. 1, i Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, (herefter benævnt: 1968-konventionen) faldt uden for dennes anvendelsesområde. Appellanten i hovedsagen, Luise de Cavel, indbragte dernæst Oberlandesgericht's afgørelse for Bundesgerichtshof med påstand om stadfæstelse af Landgericht Frankfurt am Main's afgørelse af 20. december 1977.

I mellemtiden blev parterne skilt ved dom af 27. juni 1978 afsagt af Tribunal de grande instance de Paris, hvorved begge parter fandtes at have udvist skyld. Ved samme dom fik appellanten i hovedsagen tilkendt en midlertidig kompensationsydelse på 2 000 FF pr. måned i medfør af artikel 270 ff i den franske

borgerlige lovbog (Code civil). Luise de Cavel appellerede denne afgørelse.

Ved kendelse af 27. juni 1979 har Bundesgerichtshof i henhold til artikel 3 i protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af 1968-konventionen forelagt Domstolen følgende spørgsmål med anmodning om præjudiciel afgørelse:

»1. Finder EF-konventionen anvendelse på fuldbyrdelse af en afgørelse om et foreløbigt retsmiddel, som er truffet af en fransk ret i en skilsmissesag, og hvorved en af parterne tillægges et månedligt underholdsbidrag, eller er der i dette tilfælde ikke tale om en borgerlig sag (konventionens artikel 1, stk. 1)?

2. Finder konventionen anvendelse på en midlertidig månedlig kompensationsydelse, som ved en fransk skilsmissedom er tillagt den ene part i henhold til artikel 270 ff i Code civil?«

Forelæggelseskendelsen er registreret på Domstolen den 30. juli 1979.

Der er i medfør af artikel 5 i protokollen af 3. juni 1971 og i overensstemmelse med artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen indgivet skriftlige indlæg af appellanten i hovedsagen ved advokat W. Beck, Frankfurt am Main, af indstævnte i hovedsagen ved advokat L. Levi Valensin, Paris, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved R. Wägenbaur, bistået af advokat Krause-Ablass, Düsseldorf.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Ved kendelse af 5. december 1979 har Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 95 besluttet at henvise sagen til Domstolens tredje afdeling.

II — Indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

A — Appellantens indlæg (Luise de Cavel)

Vedrørende det første spørgsmål

Appellanten i hovedsagen har anført, at 1968-konventionen — i betragtning af den retlige karakter af kravet på underholdsbidrag — finder anvendelse på fuldbyrdelsen af det omtvistede krav. Underholdsbidrag må principielt henregnes under udtrykket borgerlige sager i 1968-konventionens artikel 1, stk. 1, og falder ifølge samme artikels stk. 2, nr. 1, ikke uden for konventionens anvendelsesområde.

Dette følger af, at underholdspligt udtrykkeligt er omhandlet i 1968-konventionens artikel 5, nr. 2, og det bekræftes af forskellige juridiske forfatteres kommentarer, jf. navnlig rapporten om 1968-konventionen (EFT C 59, 1979, s. 1), herefter benævnt: *Jenard-rapporten*; det samme gælder ordlyden af Konventionen af 9. oktober 1978 (EFT L 304, 1978) om kongeriget Danmarks, Irlands og Det forenede kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse af konventionen om retternes kompetence og om fyldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, samt rapporten om tiltrædelseskonven-

tionen, herefter benævnt *Schlosser-rapporten* (EFT C 59, 1979, s. 71).

Appellanten har ligeledes påberåbt sig afgørelser truffet af forskellige nationale retsinstanser, bl. a. Oberlandesgericht Karlsruhe's dom af 4. juni 1976 (jf. Oversigt over retspraksis, udgivet af dokumentationsafdelingen ved De europæiske Fællesskabers Domstol, hæfte 2, 1978, nr. 54) og Cour d'appel de Bruxelles' dom af 1. april 1977 (Journal des Tribunaux 1978, s. 119); appellanten har ligeldes henvist til indlæggene fra Kommissionen, Det forenede Kongerige og Forbundsrepublikken Tyskland samt til generaladvokat Warner's forslag til afgørelse i sag 143/78 (*de Cavel I*, Sml. 1979, s. 1055). Sagsøgeren har endelig anført, at det direkte fremgår af 1968-konventionens artikel 42, at hendes standpunkt skal lægges til grund.

Vedrørende det andet spørgsmål

Appellanten i hovedsagen har anført, at en besvarelse af det andet spørgsmål ikke er nødvendig for, at Bundesgerichtshof kan afgøre den for retten verserende sag, og appellanten er derfor af den opfattelse, at spørgsmålet ikke hører hjemme i den sag, der er forelagt EF-Domstolen. Appellanten har anført, at Bundesgerichtshof kan have stillet spørgsmålet for at få retningslinjer for en yderligere sag eller med henblik på en hjemvisning af sagen til en lavere tysk retsinstans, og har for sit vedkommende anført, at det må »bifaldes«, at spørgsmålet er stillet.

Sammenfattende har appellanten foreslået en besvarelse, som går ud på, at »den afgørelse om tilkendelse af underholdsbidrag, der er truffet i kendelsen om, at mægling har været resultatløs (ordonnance de non-conciliation), ifølge reglerne i EF-konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser kan anerkendes og forsynes med fuldbyrdelsespåtegning i de øvrige kontraherende stater.«

B — Indstævntes indlæg (Jaques de Cavel)

Indstævnte har anført, at det følger af den fortolkning, der må anlægges af Domstolens (ovenfor nævnte) dom af 27. marts 1979 i sag 143/78, (*de Cavel*), der tager sigte på samtlige formueretlige forhold mellem ægtefæller, at krav om opfyldelse af underholdspligt skal behandles på samme måde som krav, der er accessoriske i forhold til en sag om fysiske personers retlige status. Under henvisning til *Schlosser-rapporten*, nr. 31 ff, har indstævnte anført, at de spørgsmål, Bundesgerichtshof har stillet vedrørende underholdsbidrag i tilknytning til en skilsmissesag, bør besvares på samme måde, som Domstolen i sin dom af 27. marts 1979 besvarede spørgsmålene om sikrende retsmidler (for så vidt angår formuegoder) i tilknytning til en skilsmissesag. De generelle vendinger, der er anvendt i Domstolens besvarelse i sag 143/78, fører til en formodning om, at besvarelsen også gælder for et krav om underholdsbidrag.

Sammenfattende har indstævnte anført, at det bør statueres: »at retsafgørelser, hvorved der under en skilsmissesag gives tilladelse til at bringe foreløbige eller endelige retsmidler i anvendelse, ikke er omfattet af anvendelsesområdet for Konventionen af 27. september 1978 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, således som dette er fastlagt i konventionens artikel 1, når retsmidlerne vedrører eller er nært knyttet til de af skilsmissesagen omfattede fysiske personers retlige status eller til formueretlige forhold, som er en

direkte følge af ægteskabet eller dettes opløsning.«

C — Kommissionens indlæg

Selv om det i Bundesgerichtshof's kendelse ikke forklares, hvorfor en besvarelse af det andet præjudicielle spørgsmål — om anvendelsen af 1968-konventionen på en kompensationsydelse, der i en skilsmissedom er tilkendt i medfør at artiklerne 270 ff i den franske borgerlige lovbog — er nødvendig for sagens afgørelse, er Kommissionen af den opfattelse, at det ud fra den forholdsvis korte sagsfremstilling i Bundesgerichtshof's kendelse på ingen måde kan udelukkes, at en besvarelse af dette spørgsmål ligeledes kan være nødvendig for den forelæggende ret. Kommissionen har derfor foreslået, at begge spørgsmål besvares.

Ifølge 1968-konventionens artikel 5, nr. 2, kan en person, der har bopæl på en kontraherende stats område, sagsøges i en anden kontraherende stat: i sager om underholdspligt, ved retten på det sted, hvor den berettigede har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted. Heraf følger, at konventionen finder anvendelse på sager om underholdspligt, selv hvis de er knyttet til sager om fysiske personers retlige status eller til sager om formueforholdet mellem ægtefæller, uanset at disse sager ifølge 1968-konventionens artikel 1, stk. 2, nr. 1, falder uden for dens anvendelsesområde.

Ved bedømmelsen af, om der i det konkrete tilfælde er tale om en underholdspligt, som omhandlet i artikel 5, nr. 2, bør det afgørende efter Kommissionens opfattelse ikke være den retlige kvalifikation i de pågældende medlemsstater, men derimod konventionens mål og opbygning samt de almindelige principper, som kan udledes af samtlige de nationale retssystemer under ét, jf. Domstolens dom af 14. oktober 1976 i sag 29/76, (*LTU/Eurocontrol*, Sml. 1976, s. 1541).

På grundlag af *Schlosser-rapporten* (nr. 96) har Kommissionen opstillet følgende sondring: hvis en deling af ægtefællernes formuegoder ikke har karakter af en afgørelse af underholdsspørgsmålet, finder 1968-konventionens artikel 45, nr. 2, ikke anvendelse. Hvis derimod en ydelse, som tilkendes i tilknytning til skilsmissesagen, skal tjene til underhold for en ægtefælle, der har behov herfor, er der tale om en underholdspligt i 1968-konventionens forstand. På grundlag af dette kriterium har Kommissionen anført, at den i denne sag omhandlede ydelse fastsættes »efter den modtagende ægtefælles behov og i forhold til den anden ægtefælles midler« (artikel 271 i den franske Code civil), og at den derfor må betragtes som begrundet i en underholdspligt, som omhandlet i 1968-konventionens artikel 5, nr. 2. Samme regel må efter Kommissionens opfattelse gælde for den tidligere trufne afgørelse, hvorved der blev tilkendt et midlertidigt månedligt underholdsbidrag til en af parterne under skilsmissesagen.

Kommissionen har bestridt den opfattelse, der har fundet udtryk i Oberlandesgericht Frankfurt am Main's afgørelse af 2. maj 1978, nemlig at 1968-konventionen ikke skulle finde anvendelse på et spørgsmål om et underholdsbidrag, idet dette skulle betragtes som et spørgsmål om fysiske personers retlige status, som nævnt i 1968-konventionens artikel 1, stk. 2, nr. 1.

Kommissionen har i denne forbindelse anført følgende:

1. Under forhandlingerne om de nye medlemsstaters tiltrædelse af domskon-

ventionen blev der i *Schlosser-rapporten* (nr. 32-34) givet udtryk for, at tiltrædelseskonventionen uden indskrænkninger skulle finde anvendelse på accessoriske afgørelser om underholdskrav, og medlemsstaterne har ved at vedtage at ændre artikel 5, nr. 2, godkendt denne løsning.

2. På baggrund af 1968-konventionens artikel 42 (det skal for hvert enkelt kravs vedkommende afgøres, om det kan fuldbyrdes) og artikel 5, nr. 4, (accessoriske afgørelser, om borgerlige krav, truffet under en straffesag, er omfattet af konventionen) har Kommissionen anført, at 1968-konventionen ganske vist ikke indeholder udtrykkelige regler om accessoriske afgørelser om underholdskrav, men at det nu må antages, at sådanne afgørelser, der træffes i tilknytning til en skilsmissesag, er omfattet af konventionen. Denne opfattelse støttes af bemærkningerne i *Jenard-rapporten* (kapitel III, afsnit IV). For så vidt angår de retsområder, der i artikel 1, stk. 2, undtages fra anvendelsesområdet, udtales det i rapporten, at »de ... kun [er] udelukket..., hvis de selv er sagsgenstande. Undtagelsen gælder imidlertid ikke, såfremt dommeren skal træffe en mellemafgørelse om et spørgsmål inden for disse områder« (EFT C 59, 1979, s. 10). I øvrigt omtales det tilfælde, at retten ved sin afgørelse i en sag, der er omfattet af konventionen, har afgjort et præjudicielt spørgsmål inden for et af de områder, der er nævnt i konventionens artikel 1, stk. 2, udtrykkeligt i konventionens artikel 27, nr. 4. Det bestemmes i denne artikel, at en retsafgørelse, som falder ind under konventionen, og hvorved der præjudicielt er afgjort et spørgsmål inden for et af de i artikel 1, stk. 2, nævnte retsområder, ikke skal anerkendes, når det præjudicielle spørgsmål er afgjort i modstrid med en bestemmelse i den internationale privatret i den stat, som begæringen rettes til.

3. I retspraksis og i litteraturen anerkendes det i de fleste tilfælde, at konventionen finder anvendelse på afgørelser om underholdskrav afsagt i tilknytning til skilsmissesager, i hvert fald for så vidt angår *anerkendelse og fuldbyrdelse* af afgørelserne. Enkelte forfattere hævder, at der med hensyn til rettens *kompetence* i henhold til artikel 5, nr. 2, skulle gælde en anden regel om accessoriske underholdskrav, men denne opfattelse gælder imidlertid kun kompetencespørgsmålet for den ret, sagen er indbragt for, og ikke spørgsmålet om fuldbyrdelse af en accessorisk afgørelse om underholdskrav; der er enighed om, at sidstnævnte afgørelser er omfattet af konventionen.

4. Kommissionen har endelig anført, at dens opfattelse ikke er i strid med dommen i sag 143/78, *(de Cavel)*, der angik foreløbige retsmidler i forbindelse med formuegoder (arrest) under en skilsmissesag. Konventionen indeholder ingen udtrykkelige bestemmelser om, hvorvidt sådanne retsmidler er omfattet af undtagelserne i 1968-konventionens artikel 1, stk. 2; derimod er sager om underholdspligt udtrykkeligt omhandlet i konventionens artikel 5, nr. 2, og heraf følger, at disse sager ikke kan henregnes under undtagelserne i artikel 1, stk. 2.

Sammenfattende har Kommissionen anført, at de afgørelser, der under skilsmissesagen er truffet af Tribunal de

grande instance om et midlertidigt månedligt underholdsbidrag og om en kompensationsydelse i medfør af artikel 270 ff i den franske borgerlige lovbog, bør betragtes uafhængigt af skilsmissesagen med henblik på anerkendelsen og fuldbyrdelsen ifølge 1968-konventionen. Da de to afgørelser angår underholdspligt, som nævnt i konventionens artikel 5, nr. 2, finder konventionen anvendelse, uden at det i forbindelse med meddelelsen af fuldbyrdelsespåtegningen er nødvendigt at efterprøve, om Tribunal de grande instance de Paris havde kompetence til at træffe afgørelse om underholdspligten (jf. 1968-konventionens artikel 28, stk. 3).

På baggrund af de anførte betragtninger har Kommissionen foreslået følgende besvarelse af de præjudicielle spørgsmål:

»1. Artikel 1, stk. 2, nr. 1, i Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, er ikke til hinder for at fuldbyrde en afgørelse om et foreløbigt retsmiddel, som er truffet under en skilsmissesag, og som går ud på, at en af parterne tilkendes et månedligt underholdsbidrag under skilsmissesagen.

2. Artikel 1, stk. 2, nr. 1, i Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, er ikke til hinder for at fuldbyrde en midlertidig månedlig kompensationsydelse, som i en af en fransk ret afsagt skilsmissedom er tilkendt en af parterne i henhold til artikel 270 ff i Code civil.«

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 31. januar 1980 er der afgivet mundtlige indlæg af rekvirenten, Luise de Cavel, ved advokat Dr. W. Beck, Frankfurt am Main, af rekvisitus, Jacques de Cavel, ved advokat Ch. Roth, Paris, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved advokat W.-D. Krause-Ablass, Düsseldorf.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 31. januar 1980.

Præmisser

1 Ved kendelse af 27. juni 1979, indgået til Domstolen den 30. juli 1979 har Bundesgerichtshof i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, (herefter benævnt konventionen) forelagt Domstolen to spørgsmål vedrørende fortolkningen af konventionens artikel 1, stk. 1, og artikel 5, nr. 2.

2 Det første spørgsmål går ud på, om konventionen, specielt artikel 31 om fuldbyrdelse af retsafgørelser, der er truffet i en anden kontraherende stat, finder anvendelse på »fuldbyrdelse af en afgørelse om et foreløbigt retsmiddel, som er truffet af en fransk ret i en skilsmissesag, og hvorved en af parterne tillægges et månedligt underholdsbidrag«, eller om en sådan afgørelse må antages ikke at være omfattet af begrebet »borgerlige sager« i konventionens artikel 1, stk. 1. Spørgsmålet er rejst under en retssag vedrørende fuldbyrdelse i Forbundsrepublikken Tyskland af en kendelse afsagt den 18. maj 1977 af afdelingen for ægteskabssager ved Tribunal de grande instance de Paris, hvorved hustruen i medfør af artikel 253 ff i den franske borgerlige lovbog (Code civil) fik tilkendt et foreløbigt underholdsbidrag, så længe skilsmissesagen verserede.

3 Det andet spørgsmål går ligeledes ud på, om konventionen — specielt bestemmelserne om fuldbyrdelse af retsafgørelser — finder anvendelse på »en midlertidig månedlig kompensationsydelse, som ved en fransk skilsmissedom er tillagt den ene part i henhold til artikel 270 ff i Code civil«. Ifølge ordlyden af artikel 270 er der tale om en ydelse, der i så vidt omfang som muligt skal udligne den ulighed, der som følge af ægteskabets opløsning opstår i parternes levevilkår. Det tilføjes i artikel 271, at kompensationsydelsen fastsættes efter den modtagende parts behov samt den anden parts midler under hensyn til den foreliggende situation på skilsmissetidspunktet og dennes udvikling i forudselig fremtid.

4 Det bestemmes i konventionens artikel 1, stk. 1, at den finder anvendelse på »borgerlige sager, herunder handelssager«. Enkelte retsområder undtages imidlertid fra dens anvendelsesområde ifølge artikel 1, stk. 2, selv om de falder ind under dette begreb. Dette gælder bl.a. fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne, formueforholdet mellem ægtefæller samt arv efter loven eller testamente.

5 Det står fast, at sager om underholdspligt som sådanne falder ind under begrebet »borgerlige sager«, og at de derfor, da de ikke nævnes blandt undtagelserne i konventionens artikel 1, stk. 2, er omfattet af dens anvendelsesområde. Dette bekræftes da også af konventionens artikel 5, nr. 2. Hvad

dernæst angår de »kompensationsydelser«, som kan tilkendes i henhold til artikel 270 ff i den franske Code civil, og som omtales i det andet spørgsmål, så vedrører disse økonomiske forpligtelser mellem tidligere ægtefæller i tiden efter skilsmissen, de fastsættes efter parternes midler og behov og har ligeledes karakter af underhold. De falder derfor ind under »borgerlige sager« i artikel 1, stk. 1's forstand og dermed også ind under konventionens anvendelsesområde, idet de ikke er undtaget i medfør af artikel 1, stk. 2.

6 Det skal derfor kun afgøres, om den omstændighed, at en retsafgørelse om underholdspligt træffes i tilknytning til en skilsmissesag — der uden tvivl er en sag om fysiske personers retlige status og dermed falder uden for konventionens anvendelsesområde — indebærer, at underholdssagen som en accessorisk sag til skilsmissesagen også falder uden for anvendelsesområdet med den følge, at bl.a. de forenklede anerkendelses- og fuldbyrdelsesmåder, der er omhandlet i henholdsvis artiklerne 26-30 og artiklerne 31-45, ikke kan anvendes.

7 For så vidt angår konventionens anvendelsesområde, knytter ingen af dens bestemmelser behandlingen af accessoriske krav til behandlingen af hovedkravene. Forskellige af dens bestemmelser støtter derimod den antagelse, at den ikke knytter behandlingen af krav, der anses som »accessoriske«, til behandlingen af hovedkravet. Dette gælder navnlig artikel 42, hvorefter retten, såfremt der ved den udenlandske afgørelse er taget stilling til flere krav, og fuldbyrdelse ikke kan tillades for så vidt angår dem alle, skal tillade fuldbyrdelse af et eller flere af dem, samt artikel 24, hvorefter de foreløbige, herunder sikrende retsmidler — dvs. pr. definition accessoriske krav — der er fastsat i en kontraherende stats lovgivning, kan kræves anvendt af den pågældende stats retslige myndigheder, »selv om en ret i en anden kontraherende stat i medfør af denne konvention er kompetent til at påkende sagens realitet«.

8 Disse bestemmelser viser helt utvetydigt, at behandlingen af et accessorisk krav ifølge konventionens almindelige opbygning ikke nødvendigvis knyttes til behandlingen af et hovedkrav. I overensstemmelse med dette princip

bestemmes det i artikel 5, nr. 4, netop med hensyn til konventionens anvendelsesområde, at en kriminalret, hvis afgørelser inden for rettens egentlige kompetenceområde helt åbenbart falder uden for konventionens anvendelsesområde, kan træffe afgørelse om det accessoriske civile krav, hvilket indebærer, at afgørelsen herom kan anerkendes og fuldbyrdes i henhold til konventionen. Det bestemmes altså her udtrykkeligt, at et accessorisk krav i en straffesag, som klart falder uden for konventionen, er omfattet af dens anvendelsesområde.

9 Det afgørende for, om accessoriske krav er omfattet af konventionens anvendelsesområde er følgelig, hvilket retsområde kravene henhører under, og ikke, hvilket område hovedkravet må henregnes til. I overensstemmelse med denne regel har Domstolen ved dom af 27. marts 1979 i sag 143/78, *(de Cavel,* Sml. 1979, s. 1055), afsagt mellem samme parter, statueret, at en arrestbegæring i tilknytning til en skilsmissesag ikke var omfattet af konventionens anvendelsesområde, ikke på grund af begæringens accessoriske karakter, men fordi den i betragtning af dens genstand i det konkrete tilfælde måtte henregnes til formueforholdet mellem ægtefæller.

10 På den anden side har Domstolen allerede i nævnte dom anerkendt, at det med hensyn til, om retsafgørelser falder ind under konventionens anvendelsesområde, ikke har betydning, om de har karakter af foreløbige eller endelige afgørelser. Argumentet om, at underholdspligt kun blev pålagt foreløbigt, og så længe skilsmissesagen verserede, kan derfor ikke lægges til grund.

11 Af det anførte følger, at konventionens anvendelsesområde også, og af de samme grunde, omfatter underholdsforpligtelser, som ved lov eller ved dom pålægges ægtefæller for tiden efter skilsmissen.

12 De spørgsmål, der er forelagt af Bundesgerichtshof, vil derfor være at besvare således, at konventionen finder anvendelse dels på fuldbyrdelse af en afgørelse om et foreløbigt retsmiddel, som er truffet af en fransk ret i en skilsmissesag, og hvorved en af parterne tillægges et månedligt underholdsbidrag, dels på en midlertidig månedlig kompensationsydelse, som ved en

fransk skilsmissedom er tillagt den ene part i henhold til artikel 270 ff i den franske Code civil.

Vedrørende sagens omkostninger

13 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, som verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Bundesgerichtshof ved kendelse af 27. juni 1979, registreret på Domstolen den 30. juli 1979, for ret:

Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, (EFT L 304, 1978, s. 17) finder anvendelse dels på fuldbyrdelse af en afgørelse om et foreløbigt retsmiddel, som er truffet af en fransk ret i en skilsmissesag, og hvorved en af parterne tillægges et månedligt underholdsbidrag, dels på en midlertidig månedlig kompensationsydelse, som ved en fransk skilsmissedom er tillagt den ene part i henhold til artikel 270 ff i den franske Code civil.

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. marts 1980.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident